

הנציון : גבורים פדרטיים

אכבד
מר דויב בן-גליין,
סאס המזקלה ושר הבטאון,
רא' איבן-גבירולו,
ינאליס.

אציון סאס המזקלה

בעוד ימים מעטים אתה תניח מידך את תיקו של ראש ממשלת ישראל ואת תיקו של שר הבטחון, שהחוקת בהם במישרין או בעקיפין משך למעלה מ-20 שנה. עם מעשך זה אתה עומד לסיים פרק בתולדות מלחמות ישראל, אהודיך ומתנגדיך יודו שפרק זה ישא את שמך בספרי הלימוד של הדורות הבאים.

כאחד מאלפי הצעירים ששרתו בתקופה זו תחת פקודיך, אני לוקח לעצמי זכות לפנות אליך בבקשה שתנצל ימים אחרונים אלה בתפקידי, כדי לעשות מעשה גדול של צדק. בקשתי היא שכראש הממשלה וכשר הבטחון תשבור את כל המחיצות האומללות החוצצות עדיין בין דם לדם ובין קבר לקבר, ותיצור אחדות ושחיון בין חברי בני דורי, שנפלו למען הקמת מדינת ישראל תחת דגלים שונים וסיסמות שונות.

אני מרשה לעצמי לצרף למכתבי זה כמה תמונות, שיש בהן לזעזע כל לב עברי. אלה הן תמונות משפחותיהם של אחרים מבין חללי הארגון הצבאי הלאומי, בשעת אוכרתם האחרונה, לפי החוק הקיים בארץ, אין משפחות אלה זכאיות לשום עזרה ולשום תמיכה מצד המדינה אשר למענה נפלו בניהן. בעיני המדינה לא קיים הקורבן, ולא קיימת החובה המר-סרית לתגמול.

אין אלה המקרים היחידים. הרשה לי לצטט כמה נוספים: אהרון אברהמוביץ, אחד ממתקפי מלון המלך דוד, הספיק לברוח ממקום הפעולה לירושלים העתיקה ונהרג שם. הוא השאיר מאתוריו הורים קשישים, אחיו בילה חמש שנים בגלות אריתריאה. כיום הוא עובד כפועל, אינו מסוגל לפרנס בכבוד את ההורים, שנשארו שקועים בעוני.

עד היום נטוש החיכוך אם הסכימו המוסדות הלאומיים לפיצוץ מלון המלך דוד או לאו. אך דומני שאין חייכות על עובדה אחת: אהרון אברהמוביץ לא מוצץ את הבנין להגא' תו לפרטית. האין הוריו זכאים לתגמול?

אשר בנימין, יליד הארץ, נהרג בירושלים בהתקפה הראי שונה של אצ"ל על בנין הבולשת. משפחתו אינה זכאית לתגמול.

יעקב רוז יצא בשנת 1939 להגות מוקש בשוק הערבי בירושלים, באחת הפעולות לשבירת ה"הבלגה". המון ערבי נסער כמעט קרע אותו לגורים. פצוץ קשה נפל לידי המשטרה, שהחלה לענות אותו על מנת לגלות את סודות הארגון. יעקב רוז הרגיש שלא יוכל לעמוד בעינויים אלה. כדי להציל את חבריו פתח כמו ידיו את תחבושותיו ואבד את עצמו לדעת. הוא השאיר אחריו הורים נוקקים. חוקי ישראל אינם סבורים שהם זכאים לתגמול.

במוצאי יום הכפורים, 1946, יצא רחמים כהן, רווק בן 30, בראש אנשיו להתקף את תחנת המשטרה בחיפה. רימוניד התפוצץ בידו, ריסק את זרוע ימינו, הבריטים שלחו לגלות קניה, שם ישב חמש שנים. מדינת ישראל אינה מכירה בו ככנכה הזכאי לתגמול.

ישראל פינתה, חניך הנוער הציוני וחילל בצבא הבריטי, עמד לשאת אשה כאשר יצא להתקפה על משטרת רמת גן כדי להחרים נשק. הוא נהרג בפעולה זו, בה נשבה דב גרונר. הוא השאיר אחריו הורים חולים שאינם זכאים לתגמול.

"לא הרשיתי לך ללכת, אבל אתה הלכת. לשם מה?" זועקת בתא ה-

תלייה אמו של נסים לוי. שנפל בשבי האנגליים כשיוון מריצת רכב וירי